

— Моне, кжде си забързалъ като лудъ съ тая пушка?

Симеонъ не ѝ отговори, изгледа я кръвнишки, наведе се, взе камъкъ и, вмѣсто да я замѣри, започна да го гризе съ жбитѣ си.

Щомъ излѣзе на край село, и застана всрѣдъ шосето. Войската бавно пълзѣше къмъ него. Той гледаше всичко на кълбо, стискаше здраво пушката и отъ гнѣвъ хапѣше устни. Прегледа оржието си и го насочи къмъ черната пиявица.

По шосето заигра арабски конь, дигна прахъ и изпухтѣ. Върху синьо седло седѣше пашата, облѣченъ отъ глава до пети въ злато и сребро. Почука жребца си по гривата, изправи се на стремената и хвърли радостенъ погледъ надъ широката и плодна равнина. Изкашля се високо и доволенъ отъ себе си и отъ знойното лице на Тракия, усмихна се на далечния Лозенградъ. Още нѣколко крачки и пашата щѣше да доближи Симеона. Но арабскиятъ жребецъ изви снага и заотстѣпва назадъ. Симеонъ пристѣпи напредъ, насочи пушка срещу пашата и съ гръмовитъ гласъ извика на турски:

— Назадъ, кучета! Върнете се назадъ! Не искаме гладни кучета! Ние сме свободни и свободни ще си останемъ! Назадъ! . . .

Пашата се смути и на първо време не знаеше, какво да направи, за да не предизвика българина да стреля. Веднага бързи конници заобиколиха отъ всички страни Симеона. Той не се уплаши, пригответи се да се бори и честно да умре.

— Назадъ! До единъ ще ви избия! Махнете се отъ нашата земя! . . .

Отдалече се зададе братъ му Димитъръ. Пристигна задъханъ отъ умора. Свали калпакъ, поклони се на пашата и го замоли, заизвинява Симеона.